

Kvinden i Danmark staar snart overfor et Valg, hun ikke kan unddrage sig, og det er Tid at gøre sig klart, hvor stort hendes Ansvar er. Derfor hviler hendes Øjne forventningsfuldt paa hendes finske Søstre, og hun spørger: Vil Kvinderne gaa i de udtraadte Spor og gøre Mændenes Forvildelser om igen, eller vil de gaa nye og egne Veje?

Hør hvad Ruskin siger om Kvinder og Kvinders Magt:

»Der findes ingen Krig i Verden og ingen Uretfærdighed, uden at I Kvinder bærer Ansvaret derfor, ikke for hvad I har fremkaldt, men for hvad I ikke har forhindret. Mændene er af Naturen hengivne til Strid, de stride for en hvilken som helst Sag eller for slet ingen. Det tilkommer Jer at vælge deres Sag og at holde dem tilbage, hvor der slet ingen Sag er.

Der findes ingen Lidelse, ingen Blendighed paa Jorden, hvis Skyld ikke ligger hos Jer. Mændene kan udholde Synet deraf, men I burde ikke være i Stand til at udholde Synet deraf. Mændene kan uden Skaansel trampe alt ned under deres egen Strid, deres Skaansel er ringe og deres Haab fattigt. Det er kun Jer, der kender den dybeste Smerte og forstaar at læge den.«

Saa dan taler Ruskin. Og hans Ord maa vække enhver Kvinde til Eftertanke, maa vække i hende om blot en Anelse om den Magt, der er lagt i hendes Hænder, Magten til gennem sin *Kærligheds Instinkt* at opbygge og bevare det gode, at støtte den svage, at hjælpe den faldne, til gennem sit *kvinde-lige Instinkt* at lede sig selv og andre frem ad den rette Vej.

»O, I Dronninger,« slutter han, »I Dronninger! Himmels Fugle har Reder og Rævene har Huler — — — men Stenene i Jeres Byer raabe til Jer, at de er de eneste Puder, hvortil Menneskenes Søn kan læne sit Hoved.«

Charlotte Hauch,

Red. af »Kvindernes Fælleskorrespondance«.

Fra England.

I dette Blads Januarnummer udtalte vi, at Kvindernes sociale og politiske Union (Suffragetterne) sikkert vilde skride til opsigtsvækkende Demonstration i Anledning af Regeringens Valgreform. I Begyndelsen af Marts er Spaadommen allerede gaaet i Opfyldelse, og desværre er dette sket paa en saadan Maade, at det har vakt stor Forargelse baade i og udenfor England.

Regeringens Forslag om Indførelse af almindelig Valgret udelukker som bekendt Kvinderne. Men da Førsteministeren 7. Oktbr. 1911 bebudede dets Fremkomst, tilføjede han, at der kunde stilles private Ændringsforslag til Regeringens Lovforslag, hvorved Kvinderne kunde komme i Betragtning.

Herefter henvendte de forskellige Kvindevalgretsforeninger sig i Fællesskab til Førsteministeren og bad ham modtage et Par Udsendinge fra hver, hvori Mr. Asquith imod Sædvane indvilligede. Ved den Sammenkomst, som fandt Sted, søgte de fleste Repræsentanter at paavirke Ministeren til Gunst for Sagen ved aldeles fortrinlige Udtalelser, som denne besvarede med vage, velvillige Ord. Miss Pankhurst optraadte derimod ret udfordrende og udtalte bl. a., at hvis Ministeren ikke bøjede sig for Kvindernes Krav, der nu ogsaa var i Færd med at blive Folkets Krav, da maatte han gaa af. Hertil svarede Mr. Asquith: Ja — hvis De kan blive af med mig!

At Mødet overhovedet gav et relativt tilfredsstillende Resultat skyldtes Formanden for det nationale Valgretsforbund, Mrs. Fawcett, som rettede følgende klogt formulerede Spørgsmaal til Førsteministeren: »Hvis der bliver vedtaget et Ændringsforslag om politisk Valgret for Kvinder, vil Ministeriet da betragte dette som en integrerende Del af Regeringsforslaget og som saadant give det sin fulde og loyale Støtte?« Da Mr. Asquith besvarede Forespørgslen med et ubetinget Ja, erklærede det nationale Valgretsforbund og Kvindernes Frihedslige at de stolede paa Ministerens Ord og derfor vilde afvente Sagens Gang.

Mrs. og Miss. Pankhurst samt Mrs. Lawrence — Redaktør af Suffragetternes Blad — var derimod alt andet end tilfredse med Resultatet af Sammenkomsten. Deres Krav gaar ud paa, at Valgret for Kvinder skal gennemføres som et rent og skært Regeringsforslag, og ethvert Forsøg fra Ministeriets Side paa at gaa andre Veje end denne betragter de med dyb, ikke uberettiget Mistillid. Sagen er den, at Ministeriet i Virkeligheden staar dels paa dette Spørgsmaal; Halvdelen med Mr. Asquith i Spidsen er absolutte og principielle Modstandere af Sagen, Halvdelen er Tilhængere; men for Finansministerens — Lloyd George — Vedkommende gælder dette dog kun under den Forudsætning, at Kvindevalgretten gennemføres i et Omfang, som han finder politisk forsvarligt. En Tid lang hed det sig, at Spørgsmaalet vilde skabe en Konflikt indenfor Ministeriet; de engelske Blade talte i Januar endog om en »Sprængning«. Hvor meget dette Rygte har haft paa sig er ikke godt at vide. Nu synes det i hvert Fald som om Regeringen har fundet en foreløbig Vej ud af Vanskelighederne, idet der er Tale om, at den vil henvise Spørgsmaalet til en Folkeafstemning. Dette har opbragt Suffragetterne i høj Grad, og efter at de forgæves havde opfordret Mr. Asquith til at udtale sig om Regeringens Stilling til en eventuel Folkeafstemning, besluttede de sig til at demonstrere i større Stil og med kraftigere Midler end hidtil.

Suffragetternes eget Blad beretter, at »Fredag d. 1. Marts itusloges Ruder i de store Forretningsgader til en Værdi af ca. 18,000 Kr., og 100 Kvinder blev arresterede. Den paafølgende Mandag gentoges Demonstrationerne forskellige andre Steder i Byen, særlig i Nærheden af Parlamentet, hvor mange Ruder blev knust og andre 100 Kvinder arresterede.«

Der er ingen Grund til nærmere at udpensle Begivenhederne. Hovedsagen er, at disse Demonstrationer — som de kaldes — virkelig har fundet Sted. Suffragetternes Ledere hævder, at de er skredet til Handling for at udtrykke deres Indignation overfor Regeringens

Klager over Bladets Ekspedition
odes for Fremtiden indsendt til
Fru Cilnny Dreyer, Zool. Have, Kbh.